

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség Hírmondója

Újfolyam 22. szám

2003. szeptember

Egészség

„Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik.” (Máté 4, 4)

Milyen fontos szó az egészség. Valóban az! De nemcsak testi vonatkozásban, hanem a teljes életünkre nézve. Isten az embernek testet és lelket adott. Így egész az

ember. Fontos a testi egészség, de a szó teljes értelmében kevés csak a testi egészség, a lelki egészség ugyanolyan fontos. Sőt! Eljön az idő, amikor testi egészségünk meggyengül, de ha a lelkünk egészsége megvan, akkor „nem csüggedünk; sőt, ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról napra újul”

(2Kor 4, 16). Mögöttünk a nyár, előttünk az ős... Milyen egészségben vagyunk a kettő határán? Gondozott, karbantartott a testünk (a lehetőségek határai között)? Gondozott, karbantartott a lelkünk? A fenti Ige nagyon pontosan előírja az „egész”-séges emberi életmódot. A hangsúly itt Isten Igéjén van, hiszen a Kísértő akarja táplálni Jézust, amit Ő a fenti Igével visszautasít. De nem mondja, hogy „nem kenyérrel él az ember”,

hanem azt mondja, hogy „nemcsak”! Világos, hogy kenyérrel is, de Istentől kapottal és Isten rendje szerint. Ugyanígy Igével is, Istentől kapottal és Isten rendje szerint. „Minden igével” – azt jelenti, hogy nemcsak csemegézve és kedvünk szerint, hanem a teljes Szentírás soron következő Igéit „fogyasztva” és az elkészített táplálékot befogadva.

Hálás a szívem, hogy ezen a nyáron különösen is átértük Urunk tápláló kegyelmét a csendeshetek. Gyermek, konfirmáltak, ifjak, fiatal családok, felnőttek-idősek hetein több százán megfordultunk, és Isten

Igéjével éltünk gazdagon. Egyik fiatal felnőtt testvérünk csak egy napra jutott ki Isten Táborába az ifjúsági hét során. Hazaérkezve azt mondta feleségének: – A jövő nyarat másként osztjuk be. Nem lehet, hogy ne jusson hét napunk a szabadságból csendeshétre, mert nagyon sokat veszünk, ha kihagyjuk. Vannak testvéreink, akik éppen testi állapotuk miatt nem jöhetnek ilyen alkalmakra. Nekik is jó hírt mondunk. Október 5-től 10-ig csendes hetet tartunk a Fasorban! Délelőtt is, este is lesz igehirdetés,

OKTÓBER 5–10-IG EVANGÉLIZÁCIÓ A FASORBAN!

MAGVETÉS

ráadásul vendég igehirdető szolgálatával. Ez azt jelenti, hogy az előttünk való őszi-téli időre gazdag Ige-táplálékkal készülhetünk. Ráadásul ez a gazdag táplálék teljesen ingyen van. Az árát Jézus fizette meg. Ebből még arra is telik, hogy többen a gyülekezetből autójukkal – Urunk iránti hálából – szívesen elhozzák azokat, akik másként nem tudnának közöttünk lenni. Készüljünk előre. Tegyük szabadabbá azt a hetet, amennyire csak lehet. Imádkozzunk az Ige gazdag táplálékáért és az egész gyülekezet tápláltságáért!

Természetesen nem egy-egy hét erejéig táplál a mi Urunk bennünket, hanem napról napra. Egészségesen úgy élhetünk az Igékkel, ha minden nap olvassuk, ha csak egy kicsit is veszünk belőle. Vasárnaponként a következő hétre indító kenyeret vihetjük magunkkal a templomból. Kérjük is folyamatosan, hogy az „Isten szájából származó” Igét

kaphassuk. Pótlásként kölcsönözhetünk kazzetákat az istentiszteletek után a gyülekezeti teremben, akár az itteni igehirdetésekből, akár más szolgálattevők asztaláról. Az „egészséges” lelki karbantartásunkhoz tartozik az is, ha hétközben valamelyik gyülekezeti csoportban megfordulhatunk (vannak, akik kéthetente, havonta tartott alkalmakra járnak), és a kisebb közösség „egymás hite általi épülésében” is részesedhetünk.

Mögöttünk a nyár, előttünk az őszi... Lehet változtatni eddigi „étkezési szokásunkon”, ha a fentiek csak félig-meddig vettük komolyan. Szolgatársaimmal együtt szívósból kívánom Mindenkinek János apostol szavaival: „Szeretett Testvérem, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, amint jó dolga van a lelkednek.” (János 3. levelének 2. verse.)

Végh Tamás lelkipásztor

Csendesen – száztizenheten!

Családos gyülekezeti hét Emmausban

Idén nyáron a fasori családok a kecskeméti református gyülekezet vendégei voltak a nyárlőrinci Emmaus-házban. Száztizenheten juthattunk el a csendeshétre, köztünk mintegy ötven kisgyermekkel. A délelőtti sorozat címe: Beszélt nekik az Isten Országa dolgairól... (ApCsel 1,3), a délutánié pedig: Együtt egy-mással (Gal 5,13) volt. Az alkalmakat csoportbeszélgetések követték. A négy kis csapat a négy evangélistáról kapta a nevét. Vezetőink (Végh Tamás, Somogyi Krisztina és Péter, valamint a Tolnay házaspár, Lajos és Márta) felváltva vettek részt a beszélgetések összefogásában. A sok éneklés mellett gazdag esti programok kísérték végig a hetünket, így szombaton a morzsaszedegetésre és az

úrvacsorára mindannyian az Úr által meg erősödve érkezhettünk el. Áldott legyen érte!

Urunk kedves ajándéka volt, hogy idén újra megállította családunkat, hogy közösen tölthessünk Vele egy csendeshetet. Ő nemcsak a családtagokat terelgette egymás felé, hanem az ő gyülekezetét is. Sok-sok alkalmat teremtett, hogy a testvérekkel jobban megismerjük egymást, családok dicsőíthessék Őt, s ezáltal tükröt tartson mindannyiunk elé. A legnagyobb biztatást az jelentette, hogy nem nekünk kell erőlködnünk, érdemeinkkel kivívunk, hogy az Ő országába bekerüljünk. Ez egyedül az Úr Jézus áldozatáért, hit által, kegyelemből van. Egész héten át délelőtti-ként egyre többet tudunk meg arról az or-

LELKI HÁZUNK TÁJA

Legközelebb nem férünk rá a fényképre? (Fotó: Demeter Zoltán)

szágról, ahová csak úgy jutunk, ha újonnan születünk. Nála pedig növekedhetünk a kegyelemben és a Jézus Krisztus megismerésében. S ez mind a mi mennyei Atyánktól van. A csoportbeszélgetéseken rávezetett az Úr, hogy a megtérés nem végállomás, hanem a Vele való járás kezdete. Hogy mindig adja az Igét az Ő minél jobb megismeréséért. A délutáni alkalmakon fordította el tekintetünket saját magunkról egymás felé. Mutatta az utat, hogy a Szentlélek által hogyan juthatunk saját önzésünktől odáig, hogy különb a másik. Időnként irigykedő, többet szeretni vágyó szívemet is gyógyította azzal, hogy megüzente: amit Ő nekem szánt, tőlem senki el nem veheti. Számomra ez azt a bizonyosságot is jelenti, hogy biztosan megkapom Tőle, amit nekem szánt.

Erősítést adott a házaspároknak; különösen az volt kedves beszélgetés egy délutáni alkalom után, mikor párunk legalább öt jó tulajdonságát kellett elsorolnunk. Bizony, sokszor hetekig, hónapokig nem mondunk egyszerre ilyen sok jót arról, akit

az Úr nekünk teremtett. Csodálatos volt a sok kisgyermek. Köztük szolgálhattak a mi nagy lányaink is. Bár ők nem vettek részt az alkalmakon, az Úr a nekik szánt módon gondoskodott az ő megerősítésükről is. Az estét is közösen tölthettük, gazdag élményekben. A diaporámától a zsidó táncházon és testvéreink gyönyörű koncertjén át a gyermekek előadásáig, majd a tábortűzig, ahol az egész héten át tartó testvérjáték végén megtudtuk, kik kedveskedtek egymásnak ajándékokkal. Az Úr csodálatos erővel tartotta együtt e csapatot. A késő estébe nyúló beszélgetések során még jobban megismerhettük egymást. Testi táplálékunk is napról napra finomabbnál finomabb ételekből állt. Hiszem, hogy az Úr áldotta meg a konyhán szolgáló négy testvérünk munkáját is.

Az utolsó napon alig futotta az időből a morzsaszedegetésre; mindenkit olyan gazdagon táplált a mi Urunk Emmausban. Bárcsak mind Pállal együtt tudnánk kérdezni: Mit akarsz, Uram, hogy tegyek?

Boros Beáta a Lipták családból

Porrá tört alföldi sziklák

Kedves Testvéreim!

Láttak-e már az Alföldön hatalmas, kopár hegyeket? Zord, kietlen, égbe magasodó sziklaszirteket? Nem? Egyet sem?

Mi, akik Isten kegyelméből Emmausban

Hegymászás a rónán

Az emmausi családós hét nemcsak a felnőttek, hanem a gyerekek számára is nagy élményt jelentett. Isten különleges áldását tapasztalhattuk meg, ahogy délelőtt és délután is két és fél órára elcsendesült a több mint ötven gyermek, lehetőséget adva a szülőknek arra, hogy ebben az időben csak Isten Igéjével foglalkozzanak.

„Nem is kék a szemed, és nem is szőke a hajad!” – vágta egymás szavába a gyerekek egyik délelőtt, amikor ennek az ellenkezőjéről próbáltam őket meggyőzni. Végül előhúztam egy tükröt, Mózes törvénytábláival a hátán, és tetetett megdöbbenéssel vettem észre, hogy nem olyan vagyok, mint ahogy állítottam. Aznap a Sínai-hegyet másztuk meg együtt, és láthattuk, hogy aki Isten törvényébe belenéz, az rájön, hogy nem olyan jó és tökéletes, mint ahogy addig hitte.

Isten azonban nem csak bűnös voltunkról akart meggyőzni. Minden nap más bibliai hegyekre látogattunk el, és a történeteken keresztül rácsodálkozhattunk Isten szeretetére és kegyelmére, aki az Ő egyszülött Fiát, az Úr Jézust feláldozta értünk a Golgotán, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen a bűnei miatt, hanem örök élete legyen.

Délután szép ablakdíszeket, agyagszobrokat, üdvözlő lapokat készítettünk kicsik és nagyok öröme, és Gladys Aylward misszionáriusnő életén keresztül Isten a szívünkbe véshette, hogy Ő mindig gondoskodik arról, aki Őt követi.

Imádkozunk, hogy az Úr teremje meg az Ige gyümölcsseit gyermekeink életében, és váljanak valósággá számukra, amit a záró előadáson lelkesen énekeltek: „...ma is érdemes az Úrral járni, most tudom, hogy Jézus az életemben él.”

Kertész Ági

tölthettünk egy hetet, láttunk. Hogyan lehetséges ez? Hiszen a zarándok, a vándor, ha közeledik a fehér falú Emmaus-házhoz, rónát lát, apró ligetekkel, selymes fűvű réttel, szelíd buckákkal, sima, szinte fehér homokkal, mely édes barackot, zamatos szőlőt, aransárga kukoricát terem. De a zarándok, ha megáll és meghajlik, egészen a földre, két kezébe véve a csillámos homokot, elcsendesedvén megéri, hogy az Úr miként emelte tenyerére a kietlen hegyet, miként törte porrá, apránként, szirtenként, s miként áldotta meg, hogy szétterítvén gyümölcsöt termő földde váljon.

Az első napon olyan voltam, akár a kopár hegy. Büszkén, egyenes tartással álltam önmagam dicséretében: Lám, én már megértettem, már cselekszem a jót, hitben élek, észreveszitek-e, milyen magasra tartom a fejem? Látjátok-e, megdicsértek-e érte?

És az Úr az Ő végtelen, türelmes szeretetével kezébe vett, Igéivel, hittel és lélekkel teli igemagyarázatokkal, Testvéreim bizonyosságtételeivel, ötven kisgyermek csengő énekével, a szolgálattevők alázatos türelmével, közös játékokkal és megható összelelkezésekkel, és lassan, apránként, szirtenként porrá tört, megsemmisített. És az utolsó napon, amikor összekapaszkodott lélekkel vallottuk meg egymásnak az Úr bennünk elvégzett csodáit, megcsillantak a zamatos gyümölcsöket ígérő termőföld arany csillamai. Mert Ő mindannyiunkat kezébe vett, megtört, és azon munkálkodik, hogy szétoszszon, hogy növekedvén Őbenne áldott gyümölcsöket teremhessünk.

Kedves Testvéreim! Kérem az Urat, hogy mi, mind, akik a Faszorba tartozunk, megélhessük együtt újra ezt a csodát.

Szokolczayné Éva

Michel Quoist

SZABADÍTS MEG, URAM, ÖNMAGAMTÓL

Uram, hallod-e a szómat?

Kegyetlenül szenvedek

Önmagamba zártan,

Magam foglyaként.

Csak a saját hangomat hallom,

Már csak önmagam sorsát látom,

És csak a szenvedés kísér utamon.

Uram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg a testemtől, amely csupa vágy, csupa éhség; amit csak meglát megszámlálhatatlan szemeivel, amit csak szétárt karjaival megérinthet avagy átölelhet, mindazt birtokba szeretné venni, hogy mértéktelen étvágyát kielégítse.

Uram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg a szívemtől, amelyet duzzadásig fesszít a szeretet – de amikor úgy vélem, hogy már határtalanul izzik bennem a szeretet lángja, akkor veszem észre tehetetlen dühvel, hogy másokon át is csak önmagamat szeretem.

Uram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg az eszméimtől, amely megmámorosodott önmagamamtól, egyéni ötleteimtől, új meglátásaimtól, és nem tud párbeszédbe kezdeni senkivel, mert csak a saját hangjára figyel fel.

Egyedül unatkozom;

fárasztom,

megvetem

és megutálom magam

Mióta rút, szennyes bőrömben fetrengem, mint egy beteg ágyának égető lepedői között s menekülni szeretnék.

Minden silánynak, csúfnak, fénytelennek látszik... Mert önmagamom által igazán semmit sem láthatok meg.

Kész vagyok gyűlölni minden embert s az egész világot...

Dacból... mert nem tudok szeretni senkit.

Szeretnék járni, szeretnék útrakelni egy más ország felé...

Tudom, hogy létezik az ÖRÖM: láttam felragyogni mások arcán;

Tudom, hogy csillog a FÉNY: láttam felcsillanni mások szemében.

De még nem szabadulhatok, Uram, mert szeretem, s egyben gyűlölöm börtönömet,

Mert önmagam börtöne vagyok,

S szeretem önmagamat.

Szeretem, Uram, s egyben utálom...

Saját otthonom kapujára nem találok már, Uram.

Megvakultan húzom-vonom magam,

A kezeimmel emelt meredek falakba: határaitamba ütközöm,

Megsebzem magam,

Fáj ez a seb,

Nagyon fáj, de igazában senki sem tudhatja ezt, mert senki nem tért be hozzám.

Egyedül vagyok, egészen egyedül.

Uram, hallod-e a szómat?

Mutasd meg házad kapuját,

fogj kézen,

tárd ki a két szárnyat.

Mutasd az Útra,

Az ÖRÖM és a Fényesség ösvényére...

... De...

De, Uram, hallod-e a szómat?

Meghallottam kiáltásodat, Gyermekeim, És szánlak szívemből.

Már olyan régóta lesem lezárt zsaluidat, nyisd ki, tárd ki azokat: a Fényem majd megvilágosít.

Már olyan régóta állok tehetetlen, lelakatolt ajtaid előtt.

Nyisd ki azokat, s ott találsz a küszöbön.

Várlak és a többiek is várnak, De neked kell ajtót nyitnod; Ki kell lépned házad küszöbén.

Miért akarsz önmagad foglya maradni?

Szabad vagy!

Nem Én zártam rád az ajtót,

Igy nem is nyithatom azt ki...

Te tartod egyre bereteszelve még mindig...

LELKI HÁZUNK TÁJA

Mint a csillagok

Újonnan született konfirmandusok

Nagy örömmel tudósítunk a mi hatalmas Urunk csodálatos munkájáról, amit a konfirmandusok között végzett Isten táborában június utolsó hetében. Somogyi Péter lelkipásztor mellett mint lelki szolgálattevők vettünk részt a konfirmandus csendeshéten. Fiatal házaspárként frissen és nagy ambíciókkal érkezünk a táborba, ahol a gyerekek folyamatos felügyelete, valamint a velük való személyes és csoportos beszélgetés volt a fő feladatunk. Szomorúan tapasztaltuk, hogy a gyerekek között egyetlen kislány volt hitre jutott csupán, a többiek (tizenheten), noha zömük már túl volt a konfirmáción, alig mutatnak érdeklődést Isten dolgai iránt. Nem szívesen írnánk a tábor első öt napjáról, ha nem bizonyítaná az is Isten hatalmát, hogy milyen félelmetesen erős ellenállást képes legyőzni a lelkekben Igéje és Szentlelke által. Attól a pil-

Az Úr felemelte őket

lanattól fogva, hogy az autóbusz-állomáson átvettük a gyerekeket szüleiktől, világos volt, hogy a gonosz mindent el fog követni ezen a héten annak érdekében, hogy távol tartsa őket Jézustól. Kezdeti érdektelenségük, fegyelmezetlenségük a 4-5. napra, úgy tűnt, fékezhetlenné fokozódott. Ijesztő volt látni, hogy

sokszor még a hitben járó szülők gyermekei is mennyire a világ hatása és a gonosz uralma alatt állhatnak. De Urunk éppen abban dicsoította meg magát, hogy a legerősebb ellenállás, és az ennek leküzdésére irányuló mindenféle emberi erőfeszítés fölött állva, egyetlen szavával döntötte el a küzdelmet.

Éppen akkor, amikor Péter igehirdetésének ereje és tüze a tetőfokára hágott, éppen, amikor úgy láttuk, hogy már kezdi a gyerekeket megérinteni az evangélium üzenete, akkor vált a legféltelenebbé az – egyébként mindegyik – alkalmat követő, rohangáló, őrült dühöngés az udvaron és a házakban, ami az Ige minden szavát kiverte a szívekből.

S éppen ezen az estén döntöttünk úgy, hogy ha akartunk is eddig valamit emberileg tenni a gyerekek hitre jutása érdekében (bár kezdettől törekedtünk rá, hogy ne emberi képességekben bízunk), most végérvényesen kiadjuk a kezünkben a gyerekek ügyét, és megvallva tehetetlenségünket az Úr előtt, egyedül Őrá hagyatkozunk. Másnap délután-

ra csodálatos módon megtört a jég, és ketten átadták a szívüket az Úr Jézusnak, ugyanazon nap éjjelre pedig majdnem mindannyian. Harmadnap, a tábor utolsó napján még egy fiú született újonnan az Úrban. Csodálatos, hogy a legkeményebbnek látszó szívek is megtörttek az Úr előtt, hogy a legnagyobb keserűségben és keménységben élő gyerekek is átéltek az Ő szabadítását. Mi pedig, akiknek imádságát az Úr meghallgatta, ismét megtapasztaltuk az Ő kibeszélhetetlen hatalmát és jóságát. Szüntelen hálaadás és imádat

illeti Őt mindörökké! Hadd zárjuk beszámolóinkat az utolsó napi igehirdetés alapigéjével, Dániel próféta könyve 12. fejezetének 3. versével: „Az értelmesekek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és a kik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.”

Fogadjuk szeretettel, hálaadással, és hordozzuk imádságban a gyülekezetünk egén született új kis csillagokat, a 2003. évi konfirmandus csendeshét résztvevőit!

Székely Gábor–Sz. Zombory Dóra

Élesmarttól Alistálig – hazajárás a Felvidéken

Negyedszer rendeztük meg a kárpát-medencei régió (sajnos ez hét országot jelent) magyar református honismereti táborát. Budapest, Szováta (Erdély), Feketics (Délvidék) után az Északi-Kárpátok ölelésében lévő Élesmart konferenciatelepén gyűlt össze 52 gyermek és az őket kísérő lelkészek, pedagógusok. A vendéglátó alistáli gyülekezet gazdag programot állított össze: a telep nagytermében volt népi muzsika és játék, neves mesemondók közös előadásba vonták be az ifjú és kevésbé fiatal résztvevőket, ismert írók és nyelvészek tartottak előadást, bibliai, nyelvi és honismereti vetélkedőn izgulnak a gyerekek.

Napokon át jártuk a szerpentinekkel átszelt hegyeket két autóbuszal. Megcsodálunk a bajmóci várkastélyt, Jézus korabeli római pénzérmét is láttunk a körmőcbányai érem-múzeumban (rajta volt a császár képe!), egy kilométernél is hosszabb sétát tettünk a selmecbányai aranybányában, jártunk Léván, Garamszentbenedeken is.

Hontvarsányban az idős gondnok bácsi fogadott a szépen rendben tartott Árpád-kori templomban és elmondta, hogy a negyvenkét lelket számláló gyülekezetből harminc-egynéhányan ott vannak a vasárnapi istentiszteleten. Ilyen sok gyermek azonban még soha nem volt ebben a templomban! Imádkoztunk, énekeltünk, egymás hitét erősítettük. Majd a búcsúzás után könnyes szemmel integetett a dombon álló templom mellől a távolodó buszok után...

Hontfüzesgyarmaton a lelkész úr vasárnapi igehirdetését azzal fejezte be, hogy az egykori nagy gyülekezetben hét éve mindössze háromszor keresztelt és még nem esketett. Temetés annál többször volt. Látogatásunk számukra piros betűs ünnep. Mi biznyságtétellel és imádsággal erősítettük őket.

A június 29. és július 6. közötti idő legnagyobb ajándéka az volt, hogy ez a tábor is közelebb került Megváltó Urához. A kora reggeli felnőtt csendes óra eleve névessé vált, az igehirdetési alkalmak egyre élőbbek lettek, a közös imádságok leegyszerűsödtek és bensőségessé váltak, a Biblia-vetélkedő feleleteiben egyre több lett a hitvallástétel. Éreztük, hogy táborunk parancsnoka az Úr Jézus, Akinek hálás szívvel mondunk köszönetet.

Mezey Tibor

Gyermekek a Bibliában, gyermekeknek a Bibliáról

Kincskeresők Isten táborában

Az egyhetes Kincskereső táborból hazajövet minden évben átéltünk egy különös, kibeszélhetetlen érzést: a gyerekek között, az Úr szolgálatában gyűjtött örömet. Bár a feldolgozott bibliai történetek, a lelki kincsek és azok látható-tapintható jelképei, valamint a programok apró részletei évenként változtak, ugyanaz a Lélek munkálkodott minden napon bennünk. Ő volt örömünk forrása ezen a nyáron is. Ő indított fel gyülekezetvezetőket, gyermekmunkásokat már kora tavasszal a készülésre, s ő készítet most a számvetésre.

Az idei táborot ugyanúgy két külön hétre, két korosztályra szerveztük, mint a tavalyit. A Bibliából választott témák mind gyermekekről szóltak. Mind az öt történet a szívünkig ért; üzenetei, aranymondásai nagy hatást gyakoroltak ránk, nemcsak a feldolgozás alkalmáig formáltak bennünket, hanem azon túl is.

Ismaelről, a meghallgatott gyermekről gondolkodva a „mennyei telefonszám” jutott az eszünkbe (Zsoltárok 50,15). Megértettük: Isten arra bátorít bennünket, hogy Őt hívjuk segítségül minden nyomorúságunkban. Sose önző vágyból nézzünk a szabadítás Istenére, hanem alázatból. És ne feledjük, hogy három felelete lehetséges: igen, nem, várj még! De bármelyik is szól nekünk, az a mi javunkat szolgálja.

Sámuelről, a megszólított gyermekről a Jeremiás 15,16 Igéje közvetített új üzenetet: aki az Úrhoz tartozik, az az Ő Igéjének örül. Ő néven nevez, terelget, vezet. Személyes voltának csodálatos kifejeződése, hogy megszólal, megszólít, Igéket ad nekünk. Isten szava a szeretet szava; mentő szó, amely mindig biztonságot teremt; de energia is, benne erő van: teremő erő.

Jairus lányával, a feltámasztott gyermekkel Pál apostol két Igéje fényében találkoztunk újra (Róma 6,13 és Efézus 2,1–10). Rádöbrentünk: Isten nem megváltoztatni akar bennünket (kicsit, mintha csak egy kis „baj” volna velünk), hanem újjá akar teremteni, fel akar támasztani. Aki Jézus keresztyénél ki tudja nyitni a szívét, be tudja hívni Őt az életébe és megtér – átment a halálból az életre.

Egy kisfiú az ötezer ember megvendégelésén a szolgáló gyermek szép példáját adta. E történet tanításának rávezető Igéje (Róma 6,22) világossá tette előttünk: Isten bevonja a munkájába azokat, akik kinyitották a szívüket; az Ő munkatársai lesznek. A hívő ember szolgálata az Úr dicsőítésének egyik legtermészetesebb módja – nem másért, mint hálából, engedelmségből. Ez jelzi, kinek a tulajdona vagyunk. Ő felhasználja az életünket. Az Úr Jézustól kapott feladatnak bizony van terhe, de megéri! Amit adott, megsokszorozza, gyümölcsözővé teszi. A hívő élet

csodálatos sajátja ez a szaporítás. Minden több lesz az Úr kezében, az Ő által.

Naámán szolgálóleánya, a bizonyágtévő gyermek egy kis evangélista volt, tudott a Gyógyítóról, és elküldött hozzá egy beteget... Szavai nyomán a halálfélelem helyett felcsillant az élet reménysége. Két jézusi gondolat (Máté 10,32 és János 20,21) hozta egészen közel hozzánk az ebben az ószövetségi történetben megtalált üzenetet. Egyszer valaki minket is hívott Jézushoz, és elérte szívünket ez a hívás. Mi is egy láncszem lettünk azoknak a sorában, akik másokat vihetnek Jézus közelébe. Bizony, aki a szabadítás örömét átélte, és az Úr szolgálatába állt, nem teheti, hogy ne szóljon Uráról, az Ő hatalmáról és szeretetéről. Az Úr Jézusról vallani a legnagyobb öröm az ember számára. Ennek nyomán a szemünk előtt ismétlődhet meg a csoda, amit mi is átéltünk: mások is meggyógyulnak, feltámadnak, új életet kapnak.

A megértett és befogadott Igék így munkálkodtak tovább általunk is, a Szentlélek erejével. A délelőtti bevezető tanítás után minden nap csoportfoglalkozást tartottunk, de már a házankénti reggeli áhítatok is segítettek a gyerekeket a ráhangolódásban. Az elmélyítést az esti alkalmak szolgálták: ehhez a kicsiknél egy missziói történet (TiFam) megrendítően szép képsorai, a nagyoknál a Dávid királyságáról szóló történet nyújtott segítséget. A lelki kincsek megelégszéséhez vezető utat gyönyörűen egyengette a sok-sok éneklés, az imaközösség.

A gyerekek elismeréssel szóltak a sokirányú gondoskodásról, az ételekről, a sport- és játéklehetőségekről, a versenyekről, a kézműves foglalkozásokról, a strandolásról,

a kirándulásról – a különböző élményekről. A szülők is betekintést nyertek a tábor életébe: az utolsó napon eljöttek és részt is vehettek a záró programon.

A kicsik (óvodások és 1–3. osztályos tanulók) hetére 55 gyermek jött el (közülük 27-en a Julianna tanulói), 19 szolgálattelvő felügyelete mellett; a nagyok (4–6. osztályosak) hetére pedig 37 gyermek (14 julianás). Ez utóbbiak épülését is 19 fős csapat segítette. Öröndetes, hogy a gyermekmunkások, a segítők között évről évre növekszik azoknak a száma, akik egykor maguk is kincskeresők voltak. Ők is megtapasztalták, milyen jó az Úr ügyében fáradozni, és e szolgálatban gyümölcsöket teremni. Hálás a szívünk, hogy nekünk ez már oly sokszor megadatott; és most is nem csupán élményekben gazdagodva, hanem Isten Igéjével feltöltezve jöhettünk haza, és így szolgálhatunk Neki tovább – örömmel.

Dévainé Furuglyás Márta
Dévai-Józsa Gábor

Mit jelent reformátusnak lenni?

Solus Christus

Előző számunkban a református hit számára a legalapvetőbb tanításról olvashattunk: a Szentírásról szóló tanításról. Hittel valljuk „tudván először azt, hogy az írásban egy próféta szó sem támad saját magyarázatból, mert sohasem ember akarataiból származott a próféta szó; hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei” (2Pét 1,20–21). Másrészt, hogy „a teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (2Tim 3,16–17). Pál apostol, amikor Istentől ihletve ír Timóteusnak, megfogalmazza a szent írások célját is: „bölcsestehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által” (2Tim 3,15). Vagyis a Szentírás célja, hogy az ember üdvösséget kapjon, újra személyes kapcsolata legyen Istenével. Ez egyedül „a Krisztus Jézusban való hit által.” lehetséges. A református tanítás ezt ragyogtatja fel mindenekfelett. Egyedül a Szentírás alapján vall Jézus Krisztus személyéről. Jézus maga így értelmezi a Biblia természetét és feladatát, amikor az írásokról szól: „...ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam” (Jn 5,39). S amikor a két emmausi tanítvánnyal megy a feltámadott Úr Jézus Krisztus: „elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, amik öfelőle megíratk” (Lk 24,27). Tehát a Szentírás Jézust állítja az ember elé, hiszen „Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki Őt” (Jn 1,18). „Ő a láthatatlan Isten képe” (Kol 1,15).

A keresztyén hitvallás kezdettől fogva Jézus Krisztusról való vallástétel. Az őskeresztyén hitvallás nagyon rövid volt. Ennyiből állt:

Jézus a Krisztus! vagy: *Krisztus az Úr!* vagy: *Jézus Krisztus Isten Fia az Üdvözítő!* E rövid hitvallásban minden benne van. Úgyannyira, hogy minden későbbi hitvallás voltaképpen ennek további kifejtése. „Mert Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2,9). Ő a testet öltött Ige, Isten kijelentésének teljessége. Ő az Úr: Isten beszélő, önmagát kijelentő, hozzánk forduló személye. Ő a kegyelem teljessége: az emberré lett Fiú-Úr-Isten. Az Ő titkának megismerésében van „a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve” (Kol 2,2–3). Mi, magyar reformátusok már 436 éve, a debreceni zsinat (1567) óta valljuk magunkénak a II. Helvét Hitvallás megfogalmazásait, mert azok a Szentíráshoz igazodnak. Ahogyan címirata fogalmazza, nem más ez, mint „Vallástétel és egyszerű magyarázat az igaz hitről és a tiszta keresztyén vallás egyetemes tantételeiről”.

Álljon itt a II. Helvét Hitvallásból néhány idézet a solus Christus lényegére nézve:

„**«Csak Istent kell segítségül hívni az egy Krisztus közbenjárásával».** Csak Őt hívjuk segítségül életünk minden válságos helyzetében és viszontagságaiban, mégpedig a mi egyetlen közbenjárónk és szószólónk, a Jézus Krisztus által. Ugyanis világos parancsot kapunk erre: *«Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem»* (Zsolt 50,15). De bőkezű ígéretet is tett nekünk az Úr, mondván: *«Amit csak kérsz fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek»* (Jn 16,23). Valamint: *«Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megerheltetek, és én megnyugosztalak ti-*

teket» (Mt 11,28). És minthogy meg van írva: *«Mi módon hívják segítségül azt, akiben nem hisznek?»* (Róm 10,14). Mi pedig az egy Istenben hiszünk, bizonyára egyedül Őt hívjuk segítségül, mégpedig Krisztus által. Azt mondja az apostol: *«Egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus»* (1 Tim 2,5). Valamint: *«Ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus»* stb. (1Jn 2,1)”. (Részlet a hitvallás V. fejezetéből)

„**«Jézus Krisztus a világ egyetlen Megváltója és igaz és várt Messiása».** Mert tanítjuk és hisszük, hogy ez a Jézus Krisztus, a mi Urunk, az emberi nemzetségnek, sőt az egész világnak egyetlen és örök Megváltója, akiben hit által üdvösséget nyertek mindazok, akik a törvény előtt, a törvény alatt és az evangélium alatt üdvözül-

tek, és akik még a világ végéig üdvözülni fognak. Mert maga az Úr mondja az evangéliumban: *«Aki nem az ajtón megy be a juhok akáiba, hanem másunnan hág be, tolvaj az és rabló. Én vagyok a juhoknak ajtaja»* (Jn 10 1,7). Másutt pedig ugyanabban az evangéliumban: *«Ábrahám látta az én napomat és örült»* (Jn 8,56). De Péter apostol is kijelenti: *«Nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk. Hiszük azért, hogy az Úr Jézus Krisztus kegyelme által tartatunk meg, mint a mi atyáink is»* (ApCsel 4,12; 10,43; 15,11). Mert Pál apostol is ezt mondja: *«A mi atyáink mindnyájan egy lelki eledelt ettek és mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követi vala őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt»* (1Kor 10,3 sk.). Jánosnál is ezt olvassuk: *«Krisztus az a Bárány, aki megöletett e világ alapítása óta»* (Jel 13,8). Keresztelő János is bizonyosságot tett

arról, hogy *«Krisztus az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit»* (Jn 1,29).

Ezért teljes nyomatékkal valljuk és hirdetjük, hogy Jézus Krisztus a világ egyetlen megváltója és üdvözítője, királya és főpapja, az igaz és várt Messiás, vagyis az a szent és áldott valaki, akit a törvény minden jelképe és a próféták jövődölései előre ábrázoltak és megígértek, s akit Isten nekünk megadott és elküldött úgy, hogy senki mást nem kell várnunk többé. Nincs is más hátra, mint hogy mindnyájan minden dicsőséggel Krisztusnak adózunk, benne higgyünk, és egyedül benne nyugodjunk meg, életünknek minden más oltalmát megvetvén és elvetvén. Mert kiestek az Isten kegyelméből és Krisztust maguk számára hiábavalóvá teszik mindazok, akik más valamiben keresik az üdvösséget és nem Krisztusban (Gal 5,4)”. (Részlet a hitvallás XI. fejezetéből.)

Mi tehát teljes szívvel valljuk a Szentírás alapján, hogy nem ismerhetjük meg az igaz Istent, csak egyedül Őbenne – solus Christus; nincs más út Istenhez, csak Ő – solus Christus; nincs más közbenjáró csak Ő – solus Christus; nincs másban üdvösség, csak egyedül Őbenne – solus Christus. Hitünk ma is „protestál”, de nem tiltakozik és tagad csupán, hanem mindenütt a nagyobb és teljesebbet hirdeti: Jézus Krisztust, az egyedülit, a hasonlíthatatlant. Ő nem egy a sok közül, Ő az egyetlen. „Ezért a Szentírás egyedül Őt ajánlja nekünk, Ő hozzá küld és Ő hozzá visz bennünket. Ő a mi szánk – mondja Ambrosius –, melynek segítségével Atyánkkal beszélünk; a mi jobb kezünk, melylyel az Atyának magunkat felajánljuk; s ha Ő nem jár közbe érettünk, sem nekünk, sem az összes szenteknek semmi közük sincs az Istenhez” – írja Kálvin. (A Keresztyén vallás rendszere, II. kötet, III. Könyv, XX. Fejezet, 21. bekezdés)

Dicsőítsük Őt mindenekfelett, akik Őáltal hiszünk Istenben! (1Pét 1,21)

Összeállította: Somogyi Péter lelkipásztor

Törölgette a magyarnak könnyeit

Sztárai Mihály, az énekes reformátor

Valahányszor egy ember vagy egy nép elfordul Istentől, megszegi törvényeit, átéli a gyötrelmes érzést: még az Isten is elhagyott. Átélté ezt a babiloni fogságra hurcolt Izráel, s ugyanígy a mi népünk is a mohácsi vész nyomán. Teljes kétségbeesés vett erőt rajta, mert egészen magára maradt, és ki volt szolgálatva az ellenségnek. „*Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkezének is ezek: én terólad el nem feledkezem*” (Ézsaiás 49,15). Elgondolhatjuk: mi lett volna népünkkel, ha Isten a reformáció vigasztaló, bátorító szavával nem gyújt fényt, nem nyújt reménységet! Megmaradt volna-e keresztyén hitében és magyar mivoltában? Isten kegyelme folytán sok reformátor buzgólkodott akkoriban az egyház megújításán Magyarországon; sokkal több, mint ahányat – csak villanásnyira is – ez újság hasábjain sorozatunkban bemutatnánk. Különböző talentumokkal és kegyelmi ajándékokkal áldotta meg őket a mi Urunk; és ki-kí azzal munkálta egyháza és népe javát, amit Tőle kapott. Ilyen, lelki javakkal megajándékozott, félelmet és meghátrálást nem ismerő reformátor volt a lobogó szenvedélyű, művészlelkű Sztárai Mihály, aki apostoli buzgósággal hirdette az újra felismert evangéliumot. Szellemes és kíméletlenségig elmenő kritikával fordult a minden újítást ellenző, tunya paptársai ellen. Szép énekhangja volt. Jobbára ezt használta fel arra, hogy összegyűjtse, és hinni, bízni tanítsa sok nyomorúságon általment népét. Ezért nevezhetjük őt énekes reformátornak.

Élete indulásáról nincsenek pontos adatok. Drávasztárán született 1500 táján. Ifjúságában végigjárta a régi egyház

legkiválóbb iskoláit. A padovai egyetemen teológiát és zenét is tanult. Mint sárospataki ferences rendi szerzetes jelen volt a mohácsi ütközetben, de megmenekült. Sárospatakon lett lutheránussá, és ott egykori rendfőnökeivel, a tudós Kopácsi Istvánnal együtt részt vett a pataki iskola megszervezésében. Eljutott Wittenbergbe is. 1544-ben visszament szülőföldjére – egyenesen a török hódoltságba. Útja néptelen falvak és városok üszkös romjai között vezetett. Ámde az Úr fölindította őt arra, hogy elővegye hegedűjét és messze zengő hangon sorra énekelje saját szerzésű énekeit. „Sok ínségünkben hozzád kiáltunk, Felséges Úr Isten, / Mert megparancsoltad, hogy megkeressünk a mi szükségünkben. / Tudjuk, hogy méltán mi bűneinkért Te megvertél minket, / Mert nem tiszteltünk, sőt ingerlettük te szent Felségedet... / Végy ki immáron e nagy ínségből, pokol köteléből, / Hogy te szent neved magasztaltassék mi nemzetségünkötől.”

A szív legmélyéről felszakadó, Istent kereső könyörgések nyomán lassan élet támadt: a csonttá-bórré soványodott emberek kimerészkedtek a nádasokból, a földbe vájt odúkból, és áhítattal hallgatták azt, akinek volt hite és reménysége másokat bátorítani.

Sztárait belső tűz hajtotta minél több helyre elvinni az evangélium vigasztaló üzenetét. „Törölgette a magyarnak könnyeit, gyógyította sebeit, elszéledni nem engedte a magyart” – jegyezték fel róla később. A nép szívét elsősorban énekeivel nyerte meg, másikk eszköze a színpad, a harmadik pedig az iskola volt.

Énekeivel több lelket szólított meg, mint prédikációival. Mintegy huszonöt bizonyosan

tőle származó éneke közül tizenöt zsoltár. Ezekben a többnyire szabad átköltésekben az eredeti zsoltári tartalom mellett megszólal az egyéni, lírai hang is: zsoltárait részben újszövetségi tanulságokkal, részben a török uralom alatt sínylődő magyar nemzetre, nem egyszer a hatalmasok gonoszsága által elnyomott szegény nép szenvedéseire utaló reflexiókkal színezte. Ily módon énekei olyanok voltak, mint maga a reformáció: úgy volt új, hogy visszatért a régihez, a tiszta forráshoz: Isten Igéjéhez. Énekei egy részében a versszakok kezdőbetűibe sorban belefoglalta a nevét. Elképzelhető, hogy a ma névtelennek tartott énekek között rejtőzik olyan, amelyiknek ő a

Sztárai Mihály énekel és hegedül magyar parasztnak

szerzője... Énekeskönyvünkben – az idézett 384. mellett – több énekét is megtalálhatjuk (197., 254., 255., 260.).

Sztárai a színpadot is felhasználta az új hit terjesztésére. Ügyesen szerkesztett párbeszéd jeleneteket írt (Papok házassága, Az igaz papság tiköre), amelyekben kipellengezte a régi rend papjait. E komikus drámainak a vásárokon nagy sikere volt. Egy-egy ilyen előadás után azokat a papokat, akikre ráillett Sztárai gúnyolódó kritikája, olykor el is zavarták a községből. Ezért némely vidéken nem volt tanácsos este egyedül járkálnia. Elővigyázatosságból ilyenkor úgy lépett ki a házból, hogy előbb egy karóra tűzött tökötdugott ki az ajtón, mert megtörtént, hogy azt Sztárai kopasz fejének vélték, és szétverték.

Harmadik eszközként a laskói, majd a tolnai iskolát említjük. Növendékei nemcsak a Szentírás olvasásához és megértéséhez szükséges tudományt sajátították el, hanem előadták a már említett hitvitázó drámákat is.

Sztárai átélte azt az időt, amikor a lutheri és a kálvini reformációs irányzat ütközött egymással. Heves, szókimondó természete miatt a reformációt munkáló társaival is összeütközésbe került. Méliusz azért támadt, mert lutheránus volt, a lutheránusok pedig azért nem fogadták be egészen, mert nem volt elég jó lutheránus. (Bántásokat a töröktől is szenvedett. Olykor martalócok elfogták és ájultra verték. Máskor a biztos halálból menekítették ki hívei. Már nyakán volt a kötél, amikor a kapával, kaszával felfegyverezett nép megfutamtotta a törököket.)

Sztárai Mihály, a magyar reformáció egyik legjelentékenyebb és legeredményesebb terjesztője, hosszú és gazdag életet élt. Mindvégig az Úr Jézus követségében járt. Laskón, majd Tolnán volt esperes. Később Laskón, Gyulán, Sárospatakon és Pápán viselt lelkészi tisztséget. Pápán halt meg (1567-ben) abban a boldog tudatban, hogy győzött hazánkban a reformáció.

Mi, ma élő késői nemzedék méltán tekintünk csodálattal a Szentlélek munkájára, amit éppen Sztárai szolgálatai nyomán végzett el a törökök dúlta Magyarországon. Csodálkozunk, mert hét év alatt, sok küzdelem és életveszély között 120 evangéliumi gyülekezet alapját vetette meg Délvidéken. E gyülekezeteknek lelki vezetője lett, és iránymutatásával minden községben rendbe hozták a templomot, iskolát létesítettek, ahol az új hit igazságait is tanították. Az eredményekről így számolt be Sztárai egy külföldi barátjához írt levelében: „Az Úrtól lett e dolog, és csodálatos a mi zemeink előtt”.

Összegyűjtötte: Dévai-Józsa Gábor

Fókusz

Megmenekülhet a Munkácsy-reprodukció

Összefogás egy festményért

Munkácsy Mihály: Krisztus Pilátus előtt (1881)

Kedves Testvérek! Bizonyára sokan látták templomunkban, a karzatra vezető toronylépcső aljában porosodni azt a nagy olajfestményt, amely sokáig a gyülekezeti termet díszítette, és amely egy – valamikor a két háború között készült – másolat Munkácsy Mihály 1881-ban alkotott, Krisztus Pilátus előtt című, világhírű képéről. Alkotója ismeretlen.

A festmény, ha másolat is, komoly érték. Szomorú, hogy szakadozott, pusztul, mostanra végveszélybe került. Konzerválása, majd restaurálása viszont igen költséges és bonyolult, sok hónapot igénybe vevő munka. Presbitériumunk, figyelembe véve a kép műkincs jellegét, üzenetét, szépségét, nemrég úgy döntött, megkísérli a kép megmen-

tését, és ehhez az Úr, illetve a gyülekezet segítségét kéri.

Első lépésként pontos, hiteles információkat kértünk és kaptunk a szükséges munkáról Szentkirályi Miklóstól, a Szépművészeti Múzeum restauratori műhelyének vezetőjétől, aki egyébként részt vett az eredeti Munkácsy-festmény megújításában is. Nála tehát nem is találhattunk volna hozzáértőbb szakembert.

Szentkirályi Miklós megvizsgálta a képet, felmérte állapotát, és segítséget ígért a további munkában is. Hivatalos írásbeli szakvéleményét eljuttattuk az egyházmegyéhez, ahonnan máris némi anyagi támogatást remélünk a reprodukció megmentéséhez.

Hogy átérezzük, festményünk valóban

mekkora érték még másolatként is, jó felidézni, mit érdemes tudni az eredeti Munkácsy-képről, amely a művész Krisztus-trilógiájának első alkotása, és amely jelenleg a debreceni Déri Múzeumban látható.

Munkácsy Mihály 1874 nyarán látta Velencében, a Scuola di San Roccóban Tintoretto négy hatalmas passióképét. Hazaérkezvén Kalocsán töltött két hetet Haynald Lajos érseknél, Liszt Ferenc barátjánál. Ekkor fogant meg benne a Krisztus-sorozat gondolata. Ezután főként Rubens és Rembrandt műveit tanulmányozta.

Harmincöt tanulmány és vázlat után 1880 tavaszán készítette el az első kompozíciós vázlatot, majd 1881 húsvétján mutatta be elkészült hatalmas festményét műgyűjtője, menedzsere, Karl Sedelmeyer párizsi palotájában.

A siker óriási volt Budapesten is. A kép több európai városba, majd Amerikába is eljutott, ahol 1887-ben John Wanamaker holland származású milliomos kereskedő megvásárolta a Krisztus-sorozat időközben (1884-ben) elkészült újabb darabjával, a Golgotával együtt. (A vételárat egyes források 120 és 100 ezer, mások 175 és 160 ezer dollárnak említik.) A két kép szerepelt az 1893-as chicagói világkiállításon, majd Wanamaker vidéki képtárába került. Egy tűzvész majdnem elpusztította, de sikerült megmenteni és restaurálni őket. A festmények 1911-től egészen 1988-ig a philadelphiai Wanamaker-üzletház 8. emeletén voltak kiállítva más alkotásokkal együtt.

A Krisztus Pilátus előtt című képet aztán 1988-ban árverésre bocsátották a Sotheby's aukcióján, ekkor (telefonon!) egy kanadai férfi, Joseph T. Tanenbaum vásárolta meg. 1995 tavaszán kerül letétbe, azaz kölcsönbe a debreceni Déri Múzeumba, ahol ma a Krisztus-trilógia másik két alkotásával,

a Golgotával és az 1896-ban festett Ecce homo!-val együtt megtekinthető. Restaurálását Szentkirályi Miklós mellett Lente István és Béres Erzsébet végezte.

Munkácsy képe, ahogyan a mi másolatunk is, a diadalmas Krisztust mutatja be, aki sugárzó, fényes fehérségével áll a közép-pontban, és néma nyugalommal győzi le acsarkodó ellenségeit, a tévőázó római helytartót. A festő nemcsak Biblia-ismertetről, hanem lélektani tudásáról tett képével tanúbizonyságot, koráról, önmagáról vallott szuggesztív művében.

Kérjük a kedves Testvéreket, imádkozzanak e csodálatos festmény birtokunkban lévő másolatáért, s akinek van a szívében indíttatás, hogy anyagilag is támogassa az ügyét, s van rá lehetősége is, adakozzék célzottan a konzerválás, majd restaurálás költségeire a lelkészi hivatalban.

Devich Márton

Digitális orgona, kölcsön

Nem terveztük, mégis megvalósult, hogy amíg orgonánk megszólal, az istentiszteleti orgonazenében harmónium helyett jobb lehetőséggel éljünk. Az a Johannus digitális hangszer, amelyen szeptembertől láthat játszani a gyülekezet, a Zeneakadémián hasonló módon éppen a harmadik emeleti gyakorló orgonát helyettesítette, de a nyári szünet alatt hozzánk kerülhetett, és a cég jóvoltából decemberig itt is maradhat. Ez látványosan egyelőre csak az orgonista számára drámai változás, ugyanis régen játszottam már a Fásorban orgonán úgy, hogy minden hang megfelelő időben megszólaljon, illetve elhallgasson. A hírben nagy örömem is benne van, ugyanis hatéves „orgonás böjti időszakom” záródik le az orgonánk decemberre tervezett megszólalásával. Ugyanakkor csodák sorozatát élhettem át, míg az orgonával idáig eljutottunk. Erről hamarosan bővebben is beszámolok.

Pálúr János

TÜKÖR

Kalitka

Volt egyszer egy George Thomas nevű lelkész egy New England-beli városkában. Az egyik húsvét alkalmával egy nagy, üres és rozsdás kalitkával ment fel a szószékre. Az emberek felhúzták a szemöldöküket, amikor Thomas testvér mesélni kezdte, hogy előző nap, ahogy a városban sétált, meglátott egy kisfiút, amint egy kalitkát lóbált a kezében. Aljában két mezei madárka csücsült dideregve a hidegtől és a félelemtől. Megállította a fiúcskát: – Hát neked mid van, fiam? – Csak néhány öreg madaram – jött a válasz.

– Mit fogsz velük csinálni? – kérdezte.

– Hazaviszem őket – válaszolta a fiú. – Incselkedni fogok velük, kihúzom a tollaikat, hogy elkezdjenek egymással verekedni. Jól fogok szórakozni!

– Ha beleunsz a madaraidba, utána mit csinálsz? – faggatózott tovább a lelképásztor.

– Hát, szerzek valami macskát – válaszolta a fiú. – Ők úgyis szeretik a madarakat, majd odaadom nekik.

A lelkész csöndben gondolkodott egy pillanatig, majd megszólalt: – Mennyit kérsz azokért a madarakért, fiam?

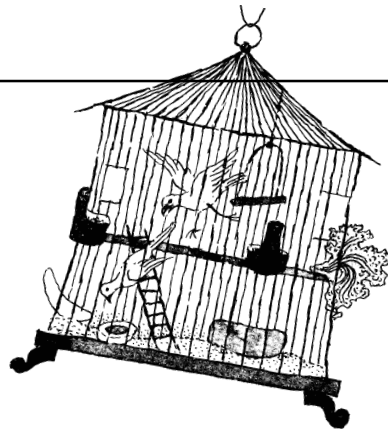
– Tessék?! Miért? Uram, önnek nem kellenek ezek a mezei madarak! Nem énekelnek. Nem is szépek!

– Mennyi? – kérdezte a lelkész újból.

A fiú furcsán a lelkészre nézett, majd rávágta: – Tíz dollár!

A lelkész a pénzt a fiú kezébe nyomta, aki egy pillanat alatt eltűnt vele. Felvette a kalitkát, és óvatosan elvitte az utca végébe a fűre, egy fa alá. Letette, kinyitotta az ajtaját, és megkocogtatva a rácsokat, rávette a madarakat, hogy kirepüljenek, kiszabadította őket.

Nos, ez megmagyarázta, hogy miként került az üres kalitka a szószékre, de Thomas lelképásztor tovább folytatta a történetet:

– Egy napon a sátán és Jézus beszélgettek. A sátán az Éden kertjéből jött, és dölyfösen pöffeszkedett. „Igen, uram, megszereztem az összes embert ott lent! Csapdát állítottam, olyan csalit használtam, aminek tudtam, hogy nem fognak tudni ellenállni. Mindet megfogtam!” – dicsekedett. – „Mit fogsz velük csinálni?” – kérdezte Jézus. A sátán így válaszolt: – „Szórakozni fogok velük! Megtanítom, hogyan házasodjanak össze, és miként váljanak el egymástól; hogyan gyűlöljék és bántsák egymást; hogyan igyanak, cigarettázzanak, átkozódjanak. Megtanítom nekik, hogy miként kell fegyvereket, bombákat gyártani. Jól fogok szórakozni!” – „És mit csinálsz velük azután?” – kérdezte Jézus. – „Megölöm őket.” – büszkélkedett a sátán. – „Mit kívánsz értük?” – kérdezte Jézus. – „Ó, neked nem kellenek ezek az emberek! Teljesen értéktelenek. Ha megveszed is őket, gyűlölni fognak. Leköpnék, átkoznak és megölnék majd. Neked igazából nem kellenek ezek az emberek!” – „Mennyi?” – kérdezte Jézus megint. A sátán gúnyosan mosolygott és így szólt: – „A véred, az összes könnyed és az életed.” Jézus így szólt csendben: – „Jó.” Aztán kifizette az árat...

Thomas pásztor felemelte a kalitkát és lejött a pulpitusról: – Kedves testvérek, mi is szabadok vagyunk!

(Forrás: Internet)

KÖNYVESPOLC

A győztes oldalán

Gladys Aylward élete

Mikor elindulunk a hit útján, hamar hangsúlyossá lesz nekünk a missziói parancs: „Elmenvén tegyetek tanítványokká minden népeket...” (Máté 28) Azonban kérdéseink vannak: Hogy tegyük? Mit mondjunk? Kihez küld Isten? Mindezekre személyesen kell megtalálni a választ, de biztos, hogy minden megtért gyermekét az Úr elküldi, megbízva a misszióval!

Nagyon hasznos ebben a témában misszionáriusok életét olvasni. Lehet, hogy minket nem küld Afrikába, Kínába vagy Franciaországba Isten, de mégis sokat tanulhatunk abból, ahogy ők megértették Isten vezetését, ahogy engedelmeskedtek, ahogy Uruk gondoskodására bízták az életüket! Most jelent meg a kis törékeny, mégis sokat elvégző,

nagyon áldott életű asszony, Gladys Aylward élettörténete és bizonyágtétele. Igaz beszámoló arról a kínai misszionáriusnőről, aki kevesebb mint három-ezer forinttal a zsebében, de óriási hittel indulva érkezett a hatalmas országba. Isten sok csodáját élte át ott!

A könyv olvasásánál csak a történet előadása volt élvezetesebb, amit a nyári gyülekezeti-családos héten az utolsó este láthatunk harminc gyerek közreműködésével! Erre emlékezve is ajánljuk ezt a könyvet fiataloknak, felnőtteknek, gyermekeknek felolvasásra és idős testvéreknek.

SFK

A mi kis fasori kínaiaink – gyermekeink a családos hét Gladys Aylward életét bemutató előadásán

Fotó: Demeter Zoltán

GYEREKKUCKÓ

Kedves Gyerekek!

1. Ez a versike az Újszövetség könyveit sorolja fel, folytatva a múltkori számban közölt Ószövetséget. Ha ezt is megtanuljátok, a Biblia mind a 66 könyvét fel tudjátok már sorolni!

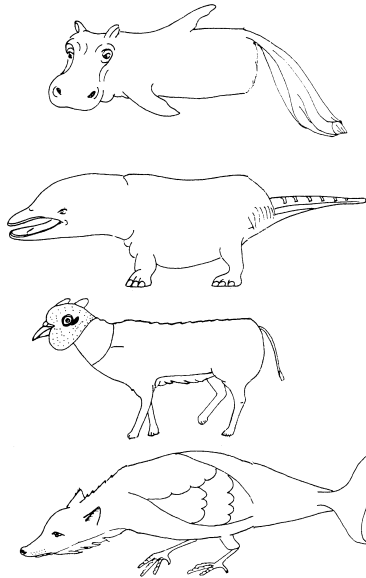
Az Újszövetség könyvei:

Hogy Jézus Krisztus a földön miként járt,
Máté, Márk, Lukács és János jól megírták.
S hogy a mennyből miként vezeti egyházát,
Cselekedetek azt híven tolmácsolják.
Ezeket követik Pálnak levelei,
Miket kaptak tőle az Úrnak hívei.
Rómába egyet írt, kettőt Korinthusba,
Galatákhöz egyet, egyet Efézusba.
Filippiben egyet, egyet Kolossében,
Két levelet kaptak Thessalonikában.
Timótheus kettőt, Titus egy levelet,
Filemon is kapott Páltól egy kérelmet.
A Zsidókhoz írtat Jakabé követi,
Számukat Péteré kettővel növeli.
Majd jön János három, Júdás egy levele,
S Bibliánk végén a Jelenések könyve.

3. Ez a vers Isten egyik teremtményéről szól. Vajon melyikről? (Nézzétek meg minden páratlan sor elejét!...)

Tested óriás, izmos,
szíved vad,
Időd végtelen,
a hatalmad nagy.
Gyönyörű vagy,
csodálatos.
Remeg,
ki meglátja nyomod.
Ismered táplálékod,
ellenséged,
S aranyban ragyog
fenséges éned.
(Pomposné Bozzai Judit)

2. Az állatok teste kicsit összekeveredett. Segítsetek nekik, hogy mindegyikük megtalálja a saját fejét és farkát!

Gyerekek!

Várunk benneteket szeretettel
okt. 5-től 10-ig
minden este 6 órai kezdettel gyermekevangélizációra.

Állatkerti gyülekezeti kirándulás!

Kedves gyerekek, kedves szülők! Ahogy olvashatjátok a következő oldalon, ez az év a tigris (mentésének) éve. Ennek kapcsán gyülekezeti kirándulást hirdetünk a fővárosi állatkertbe, ahol most elsősorban a tigrist és a többi nagymacskát fogjuk meg nézni, róluk érdekességeket fogunk hallani. A lelkesi hivatalban elhelyezünk egy Állatkert feliratú dobozt, ebbe lehet kérdéseket betenni – nemcsak a tigrisekről, hanem más állatról is. Továbbá ide lehet betenni kívánságokat, hogy a nagymacskákon kívül még melyik állatokat nézzük meg. Előre jelezzük, hogy idén valószínűleg csak a legtöbb szavazatot kapott állatokra lesz.

A kirándulás ideje: szeptember 27.

Mindenkit szeretettel várunk!

Zsó néni

Mentsük meg a tigrist!

„És monda Isten: teremtsünk embert a mi képiünkre, és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, az egész földön” (1Mózes 1,26)

Isten a teremtéskor ránk bízta az élővilágot, de az ember nemcsak uralma alá hajtotta a föld vadait, hanem lassan el is tiporja őket. Fajok tűnnek el, s ezzel Isten munkáját romboljuk. Azt a milliónyi láncszemből álló füzért szaggatjuk darabokra, amit Ő körültekintő munkájával megalkotott és nekünk ajándékozott. A kihalás szélére került fajok nevét a Vörös Könyvbe írják be. Sajnos egyre vastagabb. Az idén egy veszélyben lévő faj megmentésére szólítottak fel: 2003 a tigrisek éve. Bár e fantasztikus ragadozó vadászátat betil-

tották, az elmúlt 25 év alatt a tigrisek száma a tizedére csökkent, mert a kínai orvosláshoz az állat minden porcikáját felhasználják. A bundája is keresett. Orvvadászok gyilkolják őket, és virágozik a „tigrisárú” feketekezeskedelme. Az állat élőhelye az ember terjeszkedése miatt szűkül, zsákmányállatainak száma fogy. Emiatt nyolc alfajuk közül három végleg kihalt, és Kínában élő alfajuk csak 20-30 egyedet számlál. A legszebb és legnagyobb testű tigris, a szibériai a legveszélyeztetettebb. Megöléséért az ott élő emberek annyi pénzt kapnak, amennyi egy évi keresetük. A szibériai tigrisek száma 25 év alatt 2500-ról mintegy 400-ra csökkent! Ezért indított el a londoni állatkert mozgalmat e csodás nagymacska megmentésére. (További információk: www.21stcentury-tiger.org)

Pomposné Judit

GYEREKKUCKÓ

Két magzat beszélget

Egy várandós anya két gyermeket hord a méhében. Az egyik egy „kis hívő”, a másik egy „kis szkeptikus”. A szkeptikus azt kérdezi: – Te hiszel a születés utáni életben?

– Hát persze – mondja a kis hívő. – Az itteni életünk arra való, hogy felkészüljünk a születés utáni életre, hogy elég erősekké váljunk arra, ami ott kint vár bennünket!

– Ostobaság – mondja a szkeptikus. – Hogyan nézhet ki a kinti, külső élet?

– Még nem tudom – mondja a kis hívő –, de biztos sokkal világosabb, mint itt bent! Lehet, hogy a szánkkal fogunk enni és a lábunkkal fogunk menni!

– Nonszensz, lehetetlen! – mondja a szkeptikus. – Megyünk a lábunkkal és eszünk a szánkkal? Micsoda butaság! Fura ötlet, hogyan is működhetne! Itt van a köldökszínór, ami adja a táplálékot. Nem lehet élet a születés után, ez a színór már így is túl rövid!

– Működni fog, csak minden kicsit másként fog kinézni – mondja a kis hívő.

– Soha sem fog működni! – véli a kis szkeptikus. – Senki nem tért vissza a születés után! Születés után vége az egésznek! Az élet nem más, mint egy sötét tortúra.

– Ha nem is tudom pontosan, milyen lesz a születés utáni élet – mondja a kis hívő –, azt tudom, hogy találkozni fogunk az édesanyánkkal, és ő nagyon vigyáz majd ránk!

– Anya!? Te hiszel egy anyában? Hol van? – kérdezi a kis szkeptikus.

– Itt van körülöttünk, mi benne vagyunk, és általa létezzük, nélküle nem létezhetnénk! – válaszolja a kis hívő.

Mire a kis szkeptikus: – Soha nem láttam még semmilyen anyát. Nincs is ilyen!

A kis hívő elgondolkozik egy pillanatra: – Néha, amikor nagyon csendben vagyunk, hallhatod, ahogy énekel, vagy érezheted, amikor megsimogatja világunkat! – mondja aztán halkan. – Mindenesetre én hiszem, hogy az igazi életünk a születés után kezdődik!

(Forrás: internet)

EVANGÉLIZÁCIÓS HÉT A FASORBAN

Október 5–10-ig

FELNŐTTEKNEK ÉS GYERMEKEKNEK!

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 és du. 5 óra istentisztelet
de. 10 órakor istentisztelet gyermekeknek 3 korcsoportban
Kedd de. 10 óra bibliaóra
du. 1/2 4 óra „Kisifi” bibliaóra
Szerda du. 1/2 6 óra imaóra
du. 6 óra bibliai közösségi óra
Csütörtök du. 6 óra bibliaóra
Péntek du. 6 óra „Nagyifi” bibliaóra

Hollandiai beszámoló!

Mindenkit szeretettel várunk
október 19-én,
vasárnap délután 5 órakor
a papendrechti gyülekezet
küldöttségének képes beszámolójára.

Kedves Testvérek!

Köszönjük leveleiket, postaládánkba, e-mail címünkre (harangszo@fasor.hu) várjuk a további javaslatokat. Következő számunk december elején jelenik meg (lapzártá: november 9.).

A szerkesztőbizottság

EGYÉB ALKALMAINK

Hirdetés szerint:

- **Apakör** havonta szombaton 4 órakor
- **Anyakör** kéthetente szombaton 4 órakor
- **Férfi bibliaóra** minden hónap első keddjén délután 6 órakor
- **Pároskör** havonta hirdetés szerint
- **Nagymamakör** minden hónap második vasárnapján délután 1/2 4 órakor

REFISZ

(Református Fiatalok Szövetsége)
evangelizációs ifjúsági istentisztelet lesz
minden hónap első vasárnapján
délután 5 órakor

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.
Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
1071 Budapest, Városligeti fasor 7.
Tel.: 342-7311
e-mail: harangszo@fasor.hu
weboldal: www.fasor.hu

Kedves Testvérek! Szeptemberben folytatja munkáját gyülekezetünk kicsiny kórusa, melybe mindenkit hívunk és szeretettel várunk! A próbákat a vasárnapi istentiszteletek előtt reggel 9 órakor tartjuk a gyülekezeti teremben. A karvezető Pálúr János. Dicsőítsük együtt az Urat énekszóval is!

„Íme a természetben is egyik lény póknak születik, a másik szentjánosbogárnak, egyik antilopnak, a másik tigrisnek; egyik gombának, a másik cserfának, egyik patkánynak, a másik sasnak. Mind ezzel a sokféle fajjal maga az élet lesz gazdagabb, mélyebb, csodálatosabb. Az emberi világban is vannak jók és rosszak, hívők és hitetlenek, de mindez azért van, hogy minél több láttassék meg az Isten dicsőségéből. Abból a dicsőségéből, mely színeire bontja magát, mint a nap a szivárványban, hogy alvó gazdagságát feltündöklötesse.”

(Ravasz László)